

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 194/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 94/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2004 doručená sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 94/00.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu z 27. decembra 2002 sp. zn. 4 T 94/00 podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku bolo zastavené trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi s odôvodnením, že zo spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 42/00 bolo zistené, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 42/00 z 5. marca 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 161/01 z 28. marca 2002 právoplatne uznaný za vinného z trestného činu podľa § 221 ods. 1, § 238 ods. 1 a § 235 ods. 1 Trestného zákona.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 87/96 z 11. januára 1996 bol vzatý do väzby a uznesením okresného súdu sp. zn. Tpr 120/97 z 11. decembra 1997 „*bolo rozhodnuté o prepustení na slobodu s odôvodnením, že súd dospel k záveru, že dôvody ponechania obvineného vo väzbe nie sú dané*“.

Sťažovateľ namieta neobjektívnosť celého priebehu trestného konania, nezákonnú väzbu, nespojenie trestného konania vedeného pod sp. zn. 4 T 94/00 s trestnou vecou sp. zn. 5 T 42/00, prieťahy v konaní aj samotné zastavenie trestného stíhania, ako aj porušenie zákona pri predĺžení väzby a dĺžku trvania väzby, prieťahy pri rozhodovaní vo veci žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a prieťahy pri rozhodovaní o vylúčení sudcu.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil, že:

„Okresný súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 94/00 porušil práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 od. 1 dohovoru a čl. 5 ods. 4 dohovoru.“

Ďalej žiada, aby „*Okresnému súdu v Trnave prikázal vo veci sp. zn. 4 T 94/00 konať a rozhodnúť*“.

Sťažovateľ taktiež žiada priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 12 674 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach vyžadovaných podľa citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

K porušeniu základných práv sťažovateľa označených v sťažnosti malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 94/00, ktoré bolo uznesením z 27. decembra 2002 zastavené. Keďže trestné konanie, ktoré bolo vedené pred okresným súdom proti sťažovateľovi, bolo predmetným rozhodnutím právoplatne skončené, sťažnosť sťažovateľa treba považovať za oneskorene podanú vo vzťahu ku všetkým právam, ktorých porušenie sťažovateľ v sťažnosti namieta.

Ústavný súd zistil, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 T 94/00 z 27. decembra 2002, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 21. januára 2003.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je časovo neobmedzený prostriedok ochrany ústavnosti. Preto s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 18. máj 2004, je potrebné konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

V prípade, že sťažovateľ sa nazdáva, ako to možno vyvodiť z obsahu sťažnosti, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 T 94/00 z 27. decembra 2002 nie je právoplatné, keďže proti nemu podal „z opatrnosti sťažnosť“, ústavný súd poznamenáva, že nemohol z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde prihliadať na výsledok konania o sťažnosti, pretože uznesenie okresného súdu

sp. zn. 4 T 94/00 z 27. decembra 2002 nadobudlo právoplatnosť 21. januára 2003, teda sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu, ktoré nemohol napadnúť týmto opravným prostriedkom. Sťažnosť podaná proti predmetnému rozhodnutiu nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 117/03). Sťažovateľ neuviedol žiadnu okolnosť, na základe ktorej by bolo možné v čase, keď sťažnosť podal, rozumne očakávať iný výsledok konania o sťažnosti, resp. prerušenie plynutia lehoty ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v dôsledku podania sťažnosti, ktorú zákon nepripúšťa.

Bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2004